

zmizelých městech, bardech, verších a proroctvích mlel, většího nepořádku v našich hlavách nadělal. Král Aeodatus bude jistě chladné hlavy a vše nám v klidu vysvětlí.

Seznamy liscannorské

Darlen Moorhed

Seznam všech možných budoucích starostů Liscannoru

Getd z Ruindoru	čp 3
Herbert z Álfheimu	čp 6
Griffin Linfalas	čp 7
Dr soul z Roahanu	čp 9
Jeremiáš Čipera	čp 16
Klabzej Myšilov	čp 23
Darlen Moorhed	čp 25
Allen Moskyt	čp 26
Wulpin Zivrilová	čp 27
Arkus Dettor	čp 30

Seznam voličů v Liscannoru

všichni výše uvedení, a dále již nikdo

Seznam občanů Liscannoru

Gréta Erinská	
Arlon Erinský	čp 1
Rollanda Rugorská	čp 2
Rhynn Rugorský	čp 5
Oriniel Linfalaská,	
Nilien, Belehath Linfalaští	čp 7
Lúin, Lúni, Pamilla Nórienští	čp 8
Luniel Pitková-Čiperová	čp 16
Grimel Chinská	čp 19
Wenora Katzbalgerová-Rugorská,	
Wyndred, Haardun, Eleanor Rugomští	čp 24
Attrien Moskytová,	
Gerllod, Naria Moskytovi	čp 26
Lambard Tehalský,	
Lombien Tehalská	čp 27
Maja,	
Burbun	čp 28
Glasal Vrantová-Melchizedechová	
Melatar	čp 29
Vavřinka Rebledová	čp 33

Další obyvatelé v obci

Paskal Lagran, čp 4
Joachalent Sallent, čp 11 - hostinec U

hrocha

Brant, Celebrína, posluha u paní
Moskytové, čp 26
Melanita Vrantová, čp 29
Rhandir Hekhlem, řídící školy, čp 31
Dyna a Anja Longodonovi, čp 32

Další čísla popisná ve výše uvedeném výčtu scházející

čp 10- márnice a hřbitov
čp 17, tzv. radnice, Gréta Erinská
čp 20, Attrien Moskytová

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*

LYŠKÁNORA 40

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Hodovan 1054 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Přiblblá pohádka o vedoucím Kokrhelovi * Ves strachu *
* Mýtus o Khrathachově skonu * Takže popořádku II... * Polonovinky liscannorské *
* Seznamy liscannorské **

Motta tohoto čísla

*„...Já se s panem Gwarditem v magii klidně
poměřím...“*

Allen Moskyt

„...Jo, a Alwynn vám to bude pískat...“

Klabzej Myšilov

*„...My jsme v tomhle chodili v Nurnu na
karneval...“*

„...A za co deš? Za Gwardita..?“

Allen Moskyt, Klabzej Myšilov

*„...Ty vole, nechceš vypnout tu debilnost?..“
Vzdělanec Gwardit k slepému bardovi*

Přiblblá pohádka o vedoucím Kokrhelovi

Klabzej Myšilov

*(osoby, vystupující v příběhu, jsou poměrně
smyšlené)*

„Dobrý den, já jsem Kokoška“, řekl
posel.

„Už ste nám to říkal“, řekl barbar Hábez.

„Ko... Ko... Kokoška“, řekl posel a
zatvářil se tajemně, „Pastuší Tobolka“.

Hyen Hábit koukl do nebe, létal tam
neviditelný pták.

„A já jsem Božka, jeho holka“, řekla
paní Kokrhelová a omluvila se. Odešla vyvenčit
Bulříka.

„Moje holka“, řekl omluvně Kokrhel, „A
já jsem nákej Kokrhel“.

„Jó, Kokrhel, náš vedoucí“, řekl slepý

houslista, když mu osahal tvář.

Vedoucí byl v růžovém županu a na
hlavě měl kokrhel. Všichni ostatní byli také v
barevných županech, ale kokrhel neměli. Kokrhel
totiž nosil jenom Kokrhel a jeho holka.

„Vy nemáte župany?“, zeptal se s
údivem Kokrhel.

„To ale musíte, když s náma mluvíte“,
řekl houslista a otevřel futrál. Měl v něm ještě
nějaké barevné župany. Housle nosil v pochvě a
smyčcem ořukával prostor.

Hábez si všiml, že Houslista rád mluví v
rýmech.

„Když si hodlám povídat, musí se to
rýmovat“, ozřejmil Houslista.

„Nechci župan, mám svůj hábit“, řekl
Hábit. Jeho hábit vypadal skutečně jako župan.
Byly na něm plameny a velké S.

„To jako že jsem z Bimbamdólu“, dodal
na vysvětlenou.

Kokrhel to uznal. Potřeboval Hábeze i
Hábíta, protože to řeklo Proroctví. Proroctví
konkrétně řeklo, aby poslal Kokošku jako posla.
Kokoška pak musel přivést ty dva. Božka musela jít
vyvenčit Bulříka a Houslista měl zazpívat nějakou
písníčku. O županech Proroctví nic neřikalo, to si
Kokrhel vymyslel sám. Začínal v tom mít nějaký
zmatek.

Hyen Hábit koukl do nebe, kde létal
také jeho pták. Jmenoval se Flajboule. Flajboule dy
Bimbam. Neviditelný pták si Flajboule všiml a chtěl
ji sežrat. Byl dost rychlý a Flajboule dost pomalá.
Takže ji uklovil a sežral.

„Je to hrozné otroctví, zpívat tohle
Proroctví“, řekl vyčítavě Houslista a tasil housle.

Kokrhel jej okřikl, že Proroctví řeklo,
aby je houslista zazpíval. Houslista se Proroctví
ještě nenaučil zcela zpaměti. V hluchých místech
proto zpíval dvakrát dyja-dyja-dá, aby se to
rýmovalo.

*Když padl soumrak, perutě své rozpačil
já unaven se pod tím stromem zastavil
byv úmornou a dlouhou poutí zvláčen
a v trávě jako v hnízdě divých kačen
jsem ulehl a oddával se spánku
Jak kradmý zloděj obut do topánků
se vloudil do mé hlavy divný sen
hrál barvami a rmutné děje v něm
mne naplnily úzkostí a zoufalstvím
ten sen byl živý a já jistě vím
že nebyl dán jen mými vzpomínkami
byl cizí, jako horečka když mámi
neskutečně hrůzné představy
Já byl jsem v tváři všecek bělavý
když zimnicí jat, potem zbrocený
jsem procitl a k neuvěření
tam vysoko z koruny velikána
linula se hudba, píseň známá
a tření listů, mluva šustivá
pojila nápěv ve slova!*

*Strom syčel, kýval se a žadonil
a kdyby někdo řízl do mých žil
tak krve by se nejspíš nedobral
já šilenstvím a samou hrůzou řval
a sápal, když mi vypověděl hlas
Pak rozfoukal jsem oheň, jeho jas
ozářil to místo plné smutku
a on nejspíš poznal, vskutku
že je mi tady na obtíž
že vyplašil mě, lidskou myš
Hned ztichl strom, zlá píseň ponurá
i vítr, který s listovím si hrál
já třásl se tu místo potlesku
až do samého jitra rozbřesku*

*Hej tvore, staré příběhy nech spát
hled zpátky jejich kostí zahrabat
ať hříčky náhod z říše přeludů
jen tlejí podle vůle osudu
Ty vykradači hrobů zborcených
nech lidem, ať si píšou do svých knih
co nutno uchovat je příštím pokolením
tvá pošetilost sotva něco změní
ač přál by sis to třeba tisíckrát
Když píseň jako rzivý kolovrat
do mého nitra spáry zatínala
a hudlala a krev mi sála
já proklel jsem ji, včetně tebe
Marně vraštíš káru šklebem
marně klátíš větvemi
Jsem neodpočat, zhnusený
a ty, strome, buď si jist
že spěchat budu z těchto míst
Vítej, vítěj první paprsku
kraj rozehrály reje odlesků*

*jsi neskonalým štěstím pro tuláka
jehož poznat nové země láká
a v klidu pojist koláč medový
Jsem nevyspán a hladový*

Takže popořádku II...

Takže popořádku II... a naposled aneb dopis obzvláště pro Myšílova

Milý Myšílove, děkuji Ti za slova chvály uvedená ve Tvém prvním odstavci výzvy k odstoupení. Zdá se, že Ti osud Liscannoru, jakožto občanu této malebné obce, leží na srdci, což je samozřejmě dobře. Hned zkraje se nazýváš mým přítelem. Ale je to opravdu tak? Kdybych s tebou před krátkým časem nemluvil a nedozvěděl se, že neholdáš kandidovat v příštích volbách, ať předčasných či dvacátého ponovoroku 1055, mohl bych si myslet, že holdáš zničit případnou konkurenci mojí osoby.

Tento článek jsi psal dlouho. Přlíš dlouho. Jako přítel sis mohl odpusti lži, polopravdy a záměrně neúplné a zavádějící informace. V něčem máš pravdu, jistě, ale proč ta špína okolo?

Takže popořádku...

Píšeš, o mých drzích slovech ke gwendaronskému králi. Ano, cituješ ona slova přesně, skutečně, ale otázka byla jiná a odpověď není celá. Patrně si to nepamatuješ a to jsi byl jedním z tazatelů.

Odpovědi předcházela větička "Snažím se být loajální ke králi této země...". A to se skutečně snažím, což jsem měl možnost částečně dokázat. Gwenadrnon se pro mě stal novým domovem, je svobodnější než kterákoliv země co jsem poznal. A ta, podle tebe sprostá slova, nepatřila našemu králi. To sis domyslel. Cožpak si musím vážít lidí, kteří mají majetek a moc jenom proto, že obojího se jim dostává? Nejsou i jiná měřítka?

Dále je tu starostenská kniha.

Na tom, že ses o stavu starostenská knihy dozvěděl od Hareze není nic divného, protože ji zkrátka přivezl od Aedda, který si z ní pořizoval nákresy týkající se Vranigostu. Ale jestli ses i Hareze vyptával na ostatní očem píšeš, není divu, že to jsou výmysli. A navíc jsi do ní nahlédl první měsíc v roce. A od té doby jsi se znovu neobtěžoval.

Seznam občanů samozřejmě existuje. A pro nové volby bude k dispozici. Novinky

nohy. Nohy zase vlastnil jen Brkoš a nechtěl se jich vzdát. Čudlík tlačil na takové pérko, které odsunulo pojistku. Pojistka byla pojistkou, aby nevypadlo závaží. Závaží mělo dírkou, z níž vedl provázek. Provázek zatahal za dvířka a otevřel je. Za dvířky byla komůrka s tučnou odměnou. A co tu chybí, ha? Nakloněná rovina. Tak ta tam taky byla. Takže nebyť Kokrhela, nemůže být odměna za úkol, co splní vítězná družina. Štěstí, že měl Kokrhel takovou šikovnou krabičku.

„Konec malé pauzičky“, oddechl si Kokrhel, „Kdyby tohle říkal Kokoška, tak nikdo nic nepochopí“.

„A nebo třeba ten protivný Houslista“, dodal vítězoslavně.

„A k čemu jsou ty nohy?“, zeptal se Hábez.

„No, pro psa, přeci. Na hraní“.

Do dveří vešel tápající houslista, všecek usměvavý.

„Je řeč o mně, mám vám housti? Ať je panstvu po libosti“.

*„...Když hračku dáte Bulíkovi
bude jiný, jako nový
s nožkami si bude hrát
a v tichosti je ožírát
Zaplaší se noční můra
místo aby pořád čůral
pokvikával u dveří
bude žrát svou večerí
Brkošovy nohy tuhé
nepřeříz by ani pluhem
takže hrátko tahle psí
jistě dlouho vydrží
Proroctví je celé, drazí
jediné, co dojem kazí
že ten fídlal s houslemi
falešným svým kvílením...“*

„Zvonec! Konec!“, zařval hudec. Přerval struny, zlomil krk. Pak se vydal na úprk.

„Je po slepcovi, zdá se mi - přepadl přes žbrlení“, zaštkal Hábez v agónii.

Hyenu Hábitovi se udělalo nevolno. Tedy neudělalo se mu nevolno, ale odešel hlídat koně. Nebo nešel vlastně hlídat koně, protože žádné neměli. Vlastně udělalo se mu nevolno, prostě. Bylo to takové štěstí v neštěstí. Prostě, stala se mu taková věc.

Hábez zůstal sám. Jelikož byl sám, už nebyl družina. Kde není družina, nemůže být zápletka, úkol ani odměna. Tak praví Proroctví. Hábez se nahněval a vykopl dveře. Dveře se rozlétly, i když Kokrhel tvrdil, že to nejde. Kokrhel byl nejspíš pěkný pitomec.

Některé pohádky bývají dosti přiblíblé...

Ves strachu

Getd z Ruindoru

Hospoda byla zcela zaplněna, za nálevním pultem se tísnili opilci, snaže se pro sebe získat alespoň trochu prostoru a objednat další rundu. Pouze u jednoho stolu bylo místa dost. Seděl tam jeden prťavý hobit a zachmuřený elf v dlouhém plášti. To by samo o sobě nic neznamenalo, ovšem s nimi tam byli také dva hrozivě vypadající krollové. Všichni udržovali od stolu co největší vzdálenost a nedovolili si byť se jne otřít o některého z krollů. Ti by si to mohli špatně vyložit a jedna rána jejich chlupaté pěsti by znamenala přinejmenším týdenní bolest hlavy.

Čtveřice tedy seděla relativně v klidu a rozmlouvala nad jakýmsi cárem papíru. „Tak tohle jsem našel přibitý na městský bráně. Něco by z toho mohlo kápnout“, promluvil hobit a strkal krollům pod nos umaštěný papír. „A tenhle elf na mě jako proč to strhávám, a já na to, že bych to chtěl jako ukázat kámošům, že hledáme nějakou prácičku a von že by se to hodilo a esli by se k nám nemoh přidat, tak sem ho jako přived“.

„Já se jmenuji Menhorian Blatel, ale kamarádi ze školy mi říkali Nokturno, a umím trochu kouzlit“, představil se elf, když na něj krollové tázavě pohlédli. „Já menuju Zlochor“, ozval se ten větší kroll. „A já Bábel“. „A já sem Kutouš Králík z Veselého kopečku“, dodal hobit s úsměvem, „A teď bysme se mohli podívat na tu vyhlášku“. „Ty číst“, vrazil mu do ruky papír Zlochor.

„Hm, tak tedy dobrá“, nasadil si hobit malý cvikr a zaostřil zrak na rozmazané písmo na listu. „Takže první zpráva, hmm..., nejvyšší soudce oznamuje, blabla, uprchl nebezpečný černokněžník Grumor Šarlat, blabla, spáchal tyto zločiny: vyvražďení obyvatel vesnice Vertes, unesení a umučení snoubenky prince Archibalda, provozování temných obřadů a obětování... To teda nebyl žádný začátečník“. „Zlochor nelibit černokněžník a čáry“, přerušil ho kroll, „čist dál“. „Dobře, tak co tu máme, ééé... Hledá se lupič přezdívaný stín... drzé zlodějské kousky... podoba není známa... odměna 1000 zl...“. „Jak bysme ho tady mohli hledat“, ozval se elf Blatel, „Ledaže by nás přepad. Co je tam dál?“. Králík zamžoural na další zprávu. „Správce města vypisuje odměnu za zničení bandy lupičů, blabla, ohrožovat obchodní cesty, blabla, vůdcem Černovous, blabla, několik desítek přepadení...“. „A co odměna?“, zajímalo Bábela. „Hned se k tomu

*Jsem štasten, chrabrý žoldnéři
vždyť, bohové, já nevěřil
a propad marné beznaději
že nepřátelé to, co chtějí
si na mém lidu budou brát
a pálit, ničít, drancovat
vše, co je mojí duši milé
Však marně tápu provinile
po chvíli, kdy přišel zvrat
a dochází mi akorát
že z poražení náhle v šoku
my přešli zpátky do útoku
ač předtím v jasné pohaně
nás zázrak vrátil do zbraně!*

*Tam jeden muž stál mezi všemi
v mubarrathském obležení
odkud se vzal nevím sám
a nezdál se být oka klam
já toho reka, jak se zdá
jsem nikdy předtím nepotkal
však vidno bylo od pohledu
když oddělil se z voje středu
že muž ten není jedním z nás
Pak z dálky zazněl rohu hlas
on tasil, mečem zlobně mách
a tvář mu polil vášně nach
hned do mých mužů jak když střelí
sápali se po čepelích
po příkladu bojovníka
a já si tehdy v duchu říkal
to člověk byl, vždyť vůbec ničím
se nezdál rasy trpasličí*

*Pak vřavou v řežích vražedných
když meč můj protal sokův břich
a těžkou botou trup jsem strásal
já místo abych řevem jásal
jsem pátral vůkol po tvářích
bych spatřil pohyb, pouhý mih
stín přítomnosti Neznámého
Tu tam se blýskla čepel jeho
vždy hrdobec jen jednou mách
ne jedna, ale tucty hlav
se z čepů hrdel svalily
hned ztmavlé krve gejzíry
pak stříkaly jak zřídla nenávisti
a cáry útrob, rudí hlísti
se rozléaly do všech stran
Nic nedbal vlastních jizev, ran
či sebehubné udatnosti
která mohla spíše dosti
hraničit až, ve vsí úctě
s bláhovostí myslí puste
Ta myšlenka mne tuze souží
jak křídlo švába hlavou krouží*

*a jistě mi dnes nedá spát
byl vážně blázen nebo snad
co obět skály, bílé hory
Marraiahin posel sporý
jenž měl zbylé vzburcovat?
Ať tak či onak, byl bych had
když nevděčně bych za pár chvil
těch slavných činů zapudil*

*Hej, vojvodo, tys naším pánem
a co je po tom Nepoznaném
který beztak, když tvé šiky
rozháněly útočníky
nejspíš zalekl se vlastní pýchy
nebo čin mu náhle přišel lichý
v náhlém břesku poznání
tam pod Al-Mairros, na pláni
pak vytratil se oťřesen
jako pára nad hrncem
Co komu po tom Cizákovi
jenž líný tak, že zbraň svou složil
dávno předtím, než se, králi,
poměry sil vyrovnaly?
A kdo ho vlastně vůbec zřel
v tom burácivém roji těl?
Chceš vážně truchlit, milý pane,
je těžko hlídat tváře známé
když sám sobě si vládně stěží
každý, kdo chce v boji přežít
a přítom čest svou uhlídat?
Pojď, Berenholde, nech už spát
ten přelud, co ti duši trýzní
přijmi hold, co dnes tu v písních
tví mužové ti chtějí vzdát
Teď čas je pít a tancovat!*

VIII. Zpěv o Maraiahině nářku

*Moře
jak vzniklo moře
snad z mého slzí hoře?
Snad z mého srdce žalu
co hoden je víc, nežli králů?
Ta rozbouřená vodní hladina
je mojí myslí holá pustina
a beznaději spíše podobá se
brázdí tvář stružkami vrásek
v nichž každá krůpěť štěstí vysychá
Hle, osudu ta krutá pleticha
jak příslovečně černé zrcadlení
tvář mou k nepoznání mění
a uvnitř duši břitem pŕlměsíce
Jsem smutná, širá, hořce bezedná
proč předtuchy má kolmá rozhledná
tak pozdní dala varování*

pořízení, vše se musí pečlivě připravit a náležitě provést. Příště dám raději přednost své laboratorii, ale byla to cenná zkušenost.

6. Deštěn

Provedl jsem obřad s druhým chlapcem, podle dosavadních výsledků mám dojem, že děti se hodí lépe než staří lidé. Ještě však musím tuto teorii vyzkoušet na více obětech.

10. Traven

Provedl jsem sérii obřadů. Všechno šlo velmi dobře, už jsem si zcela ozkoušel všechny základní rituály a mohu přisoutipit k dalším pokusům. Lupičů v kraji znatelně ubylo, zřejmě se ti, co jsem nepochytil, začli bít a odtáhli. Kromě nich jsem získal jednoho pocestného, jednu dívku, která byla v lese na dříví a jednu ženu z Danghanu.

19. Traven

Dnes skfety chytily v lese další vesničanku. Ti lidé si stále neuvědomují, že se oni sami také mohou stát obětí, chovají se, jako by se nic nedělo. Chtěl jsem tentokrát při obřadu trochu experimentovat a celkem se to zdařilo. Příště zkusím znovu něco nového.

25. Traven

Další obětí byl silný mladík a byl to, myslím, skvělý úspěch. Podařilo se mi ověřit si některé mé doměny. Pokusím se vydat se na cestu, na níž se předtím nikdo jiný nevydal. Při troše štěstí získám poznání o úplně nových tajích astrálních sfér.

10. Předradostiny

Zřejmě jsem se někde dopustil chyby. Dnes jsem k obřadu použil starší vesničanku a zpočátku šlo všechno podle plánu, ale pak se něco zvrtilo a měl jsem co dělat, abych udržel demony v bezpečné vzdálenosti. Ještě musím své formule zařikání řádně přezkoumat. Možná jsem byl moc pyšný díky svým předchozím úspěchům a podcenil jsem nějakou zdánlivou malíčkovost. Do příště musím zjistit, co to bylo, ale s novými postupy nebudu spěchat. Vždyť mám dost času.

“Tak tedy”, promluvil Nokturno přehrabujíc se v hrmadě svitků, na něž si po celou dobu pátrání družiny činil poznámky. “Nejdřív tu máme časovou posloupnost toho, co se tu stalo. První mrtvý byl starý elf Gilmer. Toho našli rozsápaného začátkem jarnu a všeobecně se předpokládalo, že to měla na svědomí divá zvíř. Až později, po dalších úmrtích se objevily spekulace, že by to mohl být spíš vlkodlak nebo dokonce ghúl,

protože tělo nebylo sežráno a mělo málo krve. Potom se ztratily ty dvě malé děti, ale jednoho hned našli ve sklepe přibítyho k podlaze”. Zlochor si znechuceně odplivl. “Hned na druhý den našli v řece rozsápanou tu starou bábu. Tělo prý bylo roztrháno nadlidskou silou, což vedlo ke spekulacím o vlkodlaku či nemrtvém. Při kázání na pohřbu pak skočil z kazatelny místní páter. Na jeho pohřbu pak nějaký Dotmar umlátí svůj ženu, a když se ostatní vzpamatovali, vrhnul se na ně, takže ubili jeho. Pak byl více než týden klid, jenom místní asi sedmdesátiletý kronikář odjel někam hledat zlato. Až se jednoho dne ztratil sedlák Krouma, který jel do města, což se ale připisovalo spíše lupičům. Následně zmizel nějaký Dolfi a děvčečka Lotka. Někdo tvrdí, že utekli spolu, ale Lotka prej Dolfiho nesnášela, takže kdo ví. Den na to zmizela starostova dcera a kvůli tomu se zasebevraždil její nápadník Sandro. Pak se ztratila dcera statkáře Aslara a našli ji druhý den, opět rozsápanou. Výjmečně veselou událostí bylo narození syna čeledína Bernardovi, ale on prý potom tak oslavoval, až ožralý spadl do potoka a utopil se. Současně zemřel stařec Kalub, ale ten zřejmě umřel přirozeně”. “Nechceš to zkrátit?”, ozval se málem klimbající Králík. “Už toho moc není. Starostova služka šla na dřevo zrovna když se přihnala bouřka, a našli jí pak pod spadlým stromem. Ztratila se jedna mladá holka, ale časem zjistili, že utekla do města. Jistého Horáce našli ve zřícenině Telmova statku, když na něj spadl strop a domnívali se, že tam byl hledat poklad. Pak spadl z koně čeledín Domin, ačkoliv to se taky mnohal lidem nezdálo, protože prý byl dobrý jezdec, pak umřel jeden stařík, ale to snad bylo přirozené neboť byl starý a nemocný. Nakonec se ztratila ševcovka žena Podléška a Elis, kvůli který jsme sem přijeli”.

“Zlochor nic nechápat”. “Tak”, rozhodně přikývl Bábel, který už dávno ztratil nit a ani se jí nepokoušel nalézt. “Já bych to shrnul tak”, ozval se Králík, “že tady pomřelo spousta lidí, pár jich zmizelo, a my máme hledat viníka”. “Dá se to tak říct”, přikývl Menhorian. “Dobrá, takže si zopakujeme, k čemu jsme tady zatím došli. Včera jsme našli oběšeného kovářova syna v lese. Jasná sebevražda. Mezitím ho ale lidi hledali a našli tu Elis mrtvou”. “Jo. A věst je ta druhý tlupa”. “Pravda, místní košskej handlíř Fedor, kterej je tady mimochodem dost neoblíbenej, ale je bohatě, si najal taky družinu, která nám tady dělá konkurenci. Ale to nic, zatím ani oni na nic nepřišli. Nicméně ti vesničani chtěli zaútočit na statek barbarů bízko místa kde mrtvolu našli. To se ale naštěstí podařilo rozmluvit, vypadalo to, že ti barbaři s tím nemají nic společného. Dneska se ztratil lovec Fínien, odpoledne pak vesničani oblehli chatu těch

se angwarrskému lidu krutě vysmívát?
Těch smělců vůdce spíš je jejich kat
a sobě sám pak sprostým sebevrahem
Až ve smrtelné křeči padne na zem
pro milosrdnou ránu bude nařikat
Já budu nad ním s pohrdáním stát
Hej, muži mí, dnes v noci dojde ke krutému boji
na Beriondské pláni šiky nepřátel se rojí
jak moučné červy vyhrzežla je hlína potají
teď naposledy temná božstva vzývají
než do útoku zavěl jim polních rohů kvil
pak krve bude vskutku málo uvnitř žil
Už hlavy cizáků se do řad houfují
už bubny, bubny tichem temně bubnují
a já vám, věrní moji, velím Vpřed!
Než obrátit se, raděj zpráchnivět!

Den zčernal jako hrozná předtucha
co hlasem zlým teď šeptá do ucha
že všechno, co se této noci stane
ne zdaleka je předem předvídané
a v obraz hrůzy, hrůzy války přístít
už první rány seker lebků třístí
udatnost se vzdouvá v každém muži
co zásah, jízva šklebící se v kůži
jak květy plané růže v rychlém rozpuku
a spršky střel jak vpichy lačných obzuků
ty všechny sají rudé kapky rosy
po stovkách se ženci mezi sebou kosí
a v řevu mas na Beriondské pláni
není čas pro tiché umírání

Však kde je hnízdo červa nenávisi
jenž na všech stranách krvavě se vymstí
by na obětech mohl hodovat
a bubřet, sílit, rychle vyrážat?
V kých děrách vznikla černá pijavice
co kalí rozum, hněvem barví líce
v těle jitrí bolestivé rány
a sířičí čisté vody zdechlinami?
Jen v člověku spí od samého zrodu
je v každém z nás a čeká na náhodu
kdy převáží se horší z mísek vah
a vřelost lásky ztone v hlubinách
Zlý rádce potom tyje z hloupých sporů
když plení šiky v pútkách do úmoru
a pouze on je příčinou, jež zničí
trůny lidí, slávu trpasličí
Já, Berenhold, váš vůdce, špatný král
jsem hlasu jeho vroucně naslouchal
však o nic víc bych nebyl dobrým králem
když na kolena padl bych tu na zem
A tak jsem smířen, soud je vynesen
co má se státí, ať jen stane se

V. Zpěv o vzývání Marraiah

Ó, paní naše, paní vznešená
z přání vroucích tichou skálou vzkříšená
co ochránkyň věrných prosebníků
Zde zbylý zástup chvalců tvého vzniku
ti zpívá píseň krví zbrocenou
ty poslední jsi jejich vládnou štěstěnou
a zpěvy rmutné pro tebe tu pěj
když propadají strašně beznaději
by dočkali se přízně tvého sluchu
a zaplašili zvlí mocných duchů
jež cizáci tu v kruté pýše vzývají
Ó, bílá vílo, vílo v závojích
procitni a vystup z lůna pod horou
slyš, modlitba se třístí ozvěnou
Dej sílu pažím, chladnou ocel těla
by kost zde v prachu snadno nezběhla
a unavená ztěžklá ramena
ať nepovolí hrubé tíže břemena
co drtí je a valem tlačí k zemi
Ó, Marraiah, jsme na smrt poražení!
Jak mouchy jaté do pavoučích sítí
když spatří obzor konce svého bytí
a z posledních sil konce nohama
Ta bitva, paní, už je dávno prohraná!

Al-Mairros, vzosná mezi okolními horami
vyslyš smutné odsouzenců volání
hned probud, probud' sličnou Marraiah
jež dříme ve tvých tajných prostorách
už pukni, skálo, otevři svých útroch chrtán
nejtemnější sluje odhal dokořán
a vydej tu, co držíš v zajetí
sic obtěžká tě strašné viny prokletí
žes netečná zde v stála v boje ryku
a vpíjela krev skvostných bojovníků
Pak navždy budeš přes svou nelibost
ne bílá, ale rudá Al-Mairros
Až bezvěrci tě provrtají štolami
až spatří stříbro bublající žilami
pak marno bude těch, co zahynuli
než tvoji rudu raděj jinou kuli
a tobě, horo, pěli v úctě chválu
Věz, budeš želeť trpasličích králů!
Tak nedopust' svých věrných umírání
vzbud' Marraiah, vzbud' naši vzácnou paní!

VI. Zpěv Marraiahiny lásky

Khrathachu, můj jediný, můj milý
jsem v rozpacích, zda vroucí láska víly
a smrtelníka není pouhé snění
zda pro ten cit jsme vůbec předurčeni
Mé zmatení však o to větší zdá se
když pomyslím, že byli bychom zase
jen přáteli, a to mě v srdci bolí
já pro tebe bych přišla o cokoli

Odpočinutí dobrodruzi opět sestoupili do
podzemí, prošli opuštěnými doly až se opět dostali
do obývaných prostor. Šli jako na procházku, ač by
se spíš dalo říct na porážku. Možná čekali, že skřeti
budou po několika hodinách ještě stále popíjet a
počkájí, aby se mohli nechat zmasakrovat. Ale do
reality je rychle vrátilo několik šípů, které se snesly
na jejich hlavy.

Dobrodruzi se ukryli do malé
místnůstky, ale bylo jasné, že tady dlouho zůstat
nemohou. Přišel první náznak paniky. Moc
nechybělo, aby se diskuse o dalším postupu zvrhla
v hádku. Ale nakonec se dohodli.

Skřet stál s připraveným lukem v chodbě
a čekal, až se vetfelci znovu objeví. Neměli kam
uniknout. Výkřik překvapení nestačil vyjít z jeho
úst, když se před ním objevil kroll a kyj mu rozdrtil
lebkou.

S hurónským řevem se Bábel a Zlochor
vrhli na skřety a jejich kyje rozsávaly zkázu. Kutouš
a Menhorian jim kryli záda. Skřeti byli slabí a jejich
šavle dělaly jen nehluboké šrámy na tělech krollů.
Aveshák za zády skřetů se tyčilo několik postav
sarkonů s bičí, kteří hnali skřety do útoku. A skřetů
stále jako by neubývalo.

Pojednou Bábel ztratil nervy, opustil
obranne postavení a vrhl se mezi skřety. Šířil smrt
na všechny strany, ale nepřátelé se na něj sesypali
jako mouchy. Zakrátko bylo vidět rozsekané tělo
krolla padat na zem a vítězný pokřik skřetů naplnil
podzemí. Sarkoni je však rychle nahnali zpět do
boje. Zlochor už rovněž polevoval. Viděl tělo svého
kmotřence rozsekané na krvavé cáry, a to se neblaze
projevilo na jeho sebevědomí. Dostal strach.
Nechtěl také tak skončit. Ale na rozdíl od ostatních
se nemohl dostat pryč. Nokturno pronesl kouzelnou
formuli a zmizel. Králík vytáhl z baťoňu
vlastnoručně vyrobený lektvar, na jehož recepturu
přišel, když se mu zkazil meruňkový kompot. Po
vypití se změnil v obláček mlhy a vysublimoval
pryč z podzemí.

Zlochor zůstal sám. Nic mu nebyly
platné hromady zkrvavených kusů skřetěho masa,
které se válely všude kolem. Odhodil kyj a zvedl
ruce nad hlavu. "Vzdávat se", zvolal. Skřeti
ustoupili a kupředu vystoupila dvojice sarkonů. Třetí
ležel na zemi s rozdrčeným hrudníkem. Hrubě
popadli krolla a svázali mu ruce za záda. Teď, po
boji, měl Zlochor větší možnost přehlédnout beze
zbytku bojiště. Kolik skřetů bylo mrtvých
nespočítal, ale živých rozhodně nebylo více než
deset, včetně dvou sarkonů. Chybělo opravdu málo,
možná jen to, aby se Bábel nenechal hloupě zabít,
a podzemí bylo dobyt. Nyní ale kráček Zlochor s
rukama potupně spoutanýma za zády do části
podzemí, kterou družina ještě nestačila prozkoumat.

Zanedlouho se Zlochor octl před
bytelnými dveřmi, na které jeden ze sarkonů
zabušil. Zevnitř se ozval lidský hlas načež sarkon
něco pronesl jazykem, kterému kroll nebyl sto
porozumět. Dveře se otevřely a stála v nich vysoká
asketická postava v černém plášti. Z pod kápě krolla
pozoroval pár uhrančivých očí, a v těch očích byl
led. Muž se otočil a kráčel dále chodbou, sarkoni se
zajatec ho následovali. Prošli nedlouhou chodbou
až se dostali do místnosti a Zlochorovi se udělalo
nevolno od žaludku. Místnost osvětlovaly černé
svíce, které dodávaly místnosti démonický vzhled
a odhalovaly hrůznou podívanou. Podlaha byla
pokryta zaschlou krví, místy se válely kusy šlehaných
těl či kostí. Na zdech byly nakresleny znamení a
ornamenty, nepochybně také krví, jež měli přivábit
démony temnot. A uprostřed toho všeho stál obětní
oltář.

Zlochor nebyl schopen pohybu, až po
chvilí si uvědomil, že je přivazován k oltáři. Začal
se vzpínat, ale sarkoni ho drželi pevně a rychle
dokončili svou činnost. Pak se rychle ztratili a
zanechali krolla neschopného pohybu ve
společnosti postavy v plášti. Ta obešla všechny
svíce a zkontrolovala jestli správně hoří. Pak načrtna
do vzduchu tajemná znamení a počala zpívat
mantry. Zlochor zatím zanechal marné snahy
vysvobodit se z pout a začal prosit. Prosil, žadonil,
přemlouval, vyhrožoval, ale nebylo mu to nic
platno, postava ho zcela ignorovala. A pak začal
řvát. Pochodeň přiložená k ruce mu způsobila
nesnesitelnou bolest a jeho chlupatá pracka se
rázem octla v jedné plameni, který za sebou
zanechával bolest a puch spáleného masa. Bolest ze
spáleniny ještě zcela nevymizela, když Zlochor
ucítil další. Do druhé ruky se mu zasekl několik
háček, a začali mu stahovat kůži. Kroll řval jako
tur, než mu došly síly, pak chvilí vyl a křučel jako
zpráskaný pes, a celou dobu cítil stupňující se
bolest.

Jakoby mimochodem mezi vším
utrpením zaslechl v neskutečné dáli výbuch a
pocítil mírný ořes. Až po chvilí si uvědomil, že mu
nikdo další bolest nepůsobí a že černá postava je
pryč. Zanedlouho ucítil, jak jeho pouta povolují a
on může hýbat rukama.

Po opláchnutí vodou se trochu probral a
spatřil nad sebou sklánějící se postavy. Po dalším
vědu vody poznal konkurenční družinu najatou
Fedorem. Na spálených a potrhaných rukou ucítil
ruce, ale nebyl to dotek bolestivý, ale uklidňující.
"Co se stát?", zašeptal, když mu láhev kořalky
otupila bolest. "Ráno jsme našli otevřenou hrobku,
tak sme vlezli dovnitř, tam byly otevřené dveře do
tajné chodby, tak jsme tam vlezli. Pak jsme pobili
pár skřetů a našli tě tady ležet na oltáři". "Kde byt

„...Poslyšte mé Proroctví
i když je to otroctví
pro Houslistu
vrzálistu...“

„Tady malá pauzička“, poklepal Houslista smyčcem o Hábeze, „Vloudila se chybička. Nejsm žádný vrzálista, to je fáma jistá“.

Hyen Hábit přitakal a vyzval hudce do produkce.

„...Dyja-dyja-dá
dyja-dyja-dá...“

Potom si zpěvák vzpomněl a věnoval Kokrheli omluvný pohled. I přes svou slepotu.

„...Pošlete pak Kokošku
kottavého Kokošku
pro Hábita z Bimbandólu
s Hábezem at přijdou spólu
před tohohle Kokrhela
pak už bude sešlost celá
A ta Božka
jeho kožka...“

„Tady mělo být spíš kočka“, omluvil se znovu Houslista, „Proroctví je pěkná močka!“.

„...At jde venčit Bulíka
po čůrání nařiká
A pak ten váš hudce
co neumí vůbec...“

Houslista zrudl a vypadl z rytmu. Než se znovu uklidnil, odrecitoval dvě hluchá místa.

„...Na obloze zrádný pták
neviděný Brkošák
sežere pak Flajboulí
až se břicho vyboulí
A ten hudlař se skřipkami
jeho cajdák ucajdany...“

Houslista zavrčel, do rýmu zachrčel, sebral futrál s župany a do smyčce ťukání... Prostě odešel.

„Nevadí, mí drazí páni, když tu hudce není k máni...“, pronesl obřadně Kokrhel a zarazil se, „Promiňte. Asi je to nakažlivé“.

„Nejspíš“, posteskl si netrpělivě Hábez. Svrběly ho pracky. Když barbara svrbí pracky, bývá to vždy nemilé. Nemilé v tom, že je hnedle vztekly.

„Když Houslista v zlém odešel“, omluvil se Kokrhel, „Zbytek vám už dovyprávím“.

Potom se zamyslel: „Tady malá

pauzička“. V této zemi si na občasně pauzičky potrpěli. Ne tak Hábez. Měl rád věci rychle vyřízené. Vyřízené třeba za cenu, že už je nebylo s kým vyřídit.

„Kdopak je ta Flajboule?“, zeptal se Kokrhel.

„Můj zhltle pták“, řekl smutně Hábit, „Pták dy Bimbam“.

„A co je zač ten Brkošák?“, zavrčel Hábez.

Kokrhelovi to bylo jasné. „Brkošák je pták Brkoše“. To byla stěžejní část Proroctví. Každé proroctví má obvykle alespoň jednu stěžejní část.

„Když je tady Brkošák, je tady i Brkoš“, dodal Kokrhel tajemně.

„A co má bejt“, zaúpěl Hábez.

„Slyš“.

Hábez s Hábitem byli družina. Kokrhel to věděl a řekl to i Kokoškovi. Řekl to ostatně i Božce, ale té to bylo jedno. Jedině družina mohla uskutečnit výpravu. Výprava se běžně sestávala ze zápletky, úkolu a odměny. Zápletku zajistil kottavý Kokoška. Důsledně vše zapletl. Kokrhel věděl, že na řadě je úkol. O úkolu mluvilo Proroctví a Kokoška už o něm mluvit nesměl. Zato o něm mohl mluvit Kokrhel, což je jistě zajímavé.

„Brkoš má tři krásné nohy. Ty jeho nohy přinesete“, řekl věčně Kokrhel, „To je úkol“.

„Jasně, úkol“, zaradoval se Hábez.

„Tady malá pauzička“, řekl Kokrhel a vymínil si několik řádek monologu. To proto, aby čtenář v zápisu pochopil. Byla to další ze stěžejních částí Proroctví. Občas bylo dobré, když lidé Kokrhelovi neskákali do řeči. Psané záznamy o jeho myšlenkách pak byly více srozumitelné. A Hábez to pochopil. O Hábita tolik nechtěl, protože byl beztak zamlklý. Ztratil totiž Flajboulí, kterou si prostě vyvolal. Nebo nevyvolal, ale prostě ji dostal od svých mistrů. Nebo prostě stala se mu taková věc.

Kokrhel měl takovou krabičku. V krabičce byla ostrá pilka. Pilka měla zuby, ale byl v tom háček. Když se totiž vyňala a nevrátila včas, vypadly jí zuby. Zkrátka zuby byly nutné pro užžití Brkošových nohou. Patřily jediné pilce, která na Brkošovy nohy stačila. V krabičce byl ještě proutek. Když se proutkem ukázalo na krabičku, vypouštěla ztuchlý plyn. Ta krabička byla docela šikovná. Mohlo se stát, že by Brkošovi kamarádi chtěli nohy zpátky. Aspoň Proroctví si to myslelo. Když si Proroctví něco myslí, je to vážné. Ta krabička byla jistě dost silná. Brkošových kamarádů bylo totiž hodně. Byli to takoví tvorové. Říkali si Tvorové. A neradi čichali ztuchlý plyn. Na krabičce byl ještě takový čudlík. Připomínal maličkatý kokrhel. Ten čudlík mohl zmáčknout pouze Kokrhel. Kokrhel by jej zmáčkl, jen kdyby dostal

liscannorské nemusí být samozřejmě úplně, občas na něco zapomenou, ale není v tom jakýkoliv záměr. Že se Luncius Nórienský odchází "učit řemeslu" podle mě neznámá, že se jedná o kovářinu. Je i řemeslo válečnické a jak jsem se domníval, půjde po stopách svého otce ihned. Domníval jsem se špatně. Ty z toho hned děláš čísi krívdou. Navíc píšeš, že se o svým záměru stát se kovářem informuje ve své výpovědi. Patrně si četl jinou verzi než ostatní čtenáři Lyškánory.

Pak by tu byla obecní pokladna. Liscannorské obecní a majetkoprávní zákony vyšly v travnu 1053. Před tím sem ji vedl jako všichni starostové předemnou. Do konce roku 1053, krom darů paní Attrien Moskytové, žádné peníze do pokladny nepřibýly a ani z ní nezmizely (krom peněz od Maji, které se opět vrátily). Takže jsem pokladnu obce začal evidovat od dalšího roku. Kdyby jsi se do knihy podíval koncem předradostnin, zjistil bys, že je zde spousta položek. Protože mně, jakožto příteli nevěříš, honem běž k Nebuči Kanimůrovi, který se uvolil nakreslit obrázky Liscannoru a tak má strostenskou knihu u sebe, než se mi vrátí, a stačím tam doplnit něco víc než ony tři položky. Zjistíš, že jsou zde zaneseny výdaje i příjmy a není co předělávat.

Doporučil bych Ti prostudovat zmíněný materiál, který udržuji.

Zjistil bys, že krom Glasal Melchyzedechevové-Vrantové všichni jmenovaní dodali nákresy svých domů. Ano pokutována by měla být, ale k vdově s malým dítětem jsem byl schovívavý. Evidence dětí je úplná stejně jako hrobů na obecním křehově. Existuje seznam voličů a občanů. Viděl jsi v jakém stavu jsem dostal starostenskou knihu po svém zvolení? Ne, neviděl. A nemysli si, že všechen nepořádek se nashromáždil, když starostou byl Burbbag. Mnohé nedostatky byly mnohem starší a odstranit je dalo větší námahu. A jak by asi vznikla mapa Liscannoru?

A že nikdo neviděl 500 zl na oslavu novoročku? A za co celá vesnice jedla a pila, co buchačky, rachejtle a skřetí štěky? Myslíš si, že to všechno platil Jeremiáš?

S opravou hřbitova se muselo počkat do jara. Každý soudný člověk ví, že se v mrazu stavět nedá, pokud má staba přežít příští zimu. Proto se s utracením peněz čekalo až do teplých měsíců. Protoono zdržení.

Máš pravdu, mnoho jsem neinformoval co s penězi hodlám udělat. Na otázku kde jsou ony 3000 zl pro školu, které jako jediné zbývají vyplatit, jsem odpověděl v pokladně obecní, nikoliv mojím. Ale že bych kradl? Zvlášť peníze, o kterých

všichni věděli? Ne, to jsem opravdu neudělal.

V jednu chvíli jsem měl patnáct tisíc dluhů. Všechny jsem je vrátil. Z obecních peněz jsme si nikdy nepůjčil, narozdíl od předcházejících starostů, o kterých se to říká. Ale říká se mnoho a málo co je pravda.

Peníze na školu vyplaceny budou, jak jsem prohlásil. Chtěl jsem je uvolňovat pomaleji a dle případných potřeb. Ve starostenské knize jsou vedeny jako peníze na školu. Budiž, budou vyplaceny naráz.

A moje odstoupení, po kterém tak prahneš? Pokud nebudeš sám a na mé neschopnosti se shodne nadpoloviční většina občanů, pak ano. Proto dále uvádím seznam voličů, občanů, obyvatel Liscannoru a lidí s právem převzetí starostenského úřadu a obecní pokladny, aby další starosta mohl převzít funkci v lepším stavu než jsme ji dostal já.

Na co sem ve své *trapné* obraně nereagoval, v tom máš pravdu. Ano, to jsou moje chyby.

Darlen Moorhed,
sedmý starosta Liscannoru

Polonovinky liscannorské

Darlen Moorhed, starosta liscannorský

1) Nejdříve bych se chtěl omluvit všem občanům a panu Rhandirovi, že jsem mylně v minulé Liškánoře (č.39) uvedl, že obnos 3000 zl byl vyplacen do školní pokladny. Tato částka byla již odečtena z obecních peněz, ale k vyplacení nedošlo. Co nejdříve tak učiním.

2) Zdá se, že o peníze nebude nouze. Jistý posel, Kyzgala, elfího království Wylfského, dorazil desátého dne měsíce Světna do Liscannoru a sliboval královskou odměnu za zabití jistého vojévůdce, taktéž elfího, protentokrát z Baroldského hvozdu, který se opovážil postavit se elfímu králi Wylfcké metropole, králi Aeodatovi a jeho obří armádě včetně Tristanských věrných, a dokonce je jednou v útek obrátit, jistě praktikami nečistými, majíc tu výhodu, že je wylfským zbraním průsvitný jak mlha nad ránem, a v zádech taktéž obří armádu, o kterou mi se starati nemáme neb o ní bude postaráno jinými a my máme o vojévůdce pod standartou z havraního peří se skrývající ho se postarati. Nuž uvidíme. Jestli v tom máte tak trochu nepořádek, není divu, protože Kyzgala byv do hlavy kamenem lupičským dostal, cos o vědmě,

dostanu”, odbyl ho Kutouš, “Tady, za informaci vedoucí k dopadení 300 zlatých, za mrtvého lupiče 100, za živého 150“. “My jít lovit lupiče”, zaradoval se Zlochor při představě lupičů rozmášřovaných na kaši vyjem. “To zní nejlákavěji”, přítakal Menhorian.

“Počkejte”, zarazil je Kutouš, “Tady je ještě něco. Najde se někdo, kdo by pomohl zoufalému otci nalézt jeho ztracenou milovanou dceru? Za tuto pomoc nabízím 2000 zlatých. Budu na vás čekat v hostinci U dobré míry. Kupec Flin z Danghanu. Tak co tomu říkáte?”. “No to také není špatné”, pokýval rozvážně hlavou Nikturno. “Da, da”, souhlasil Zlochor, “Decrka se s milencem někam utéct, to být hračka”. “A peníze”, dodal Bábel. “Takže se můžeme podívat do té Dobré míry a zjistit podrobnosti”, zhodnotil situaci Kutouš.

Do hostince U dobré míry dorazila skupina poměrně rychle. Hostinský jim ukázal na skleslou postavu muže, který zlatavým mokem zapíjí svůj žal. Mohlo mu být tak mezi čtyřicítkou a padesátkou, ale vypadal nejméně o deset let starší. Při spatření dobrodruhů se však jeho tvář přece jen trochu rozjasnila. “Chrabří hrdinové, vy byste mi opravdu chtěli pomoci...”. “Nepředbřejme”, přerušil muže Kutouš Králík, “Nejdřív nám povězte, o co vlastně kráčí”. Muž si sedl, sklonil hlavu jakoby ho tížily zlé vzpomínky a pustil se do vyprávění: “Špatné věci se dějí...”.

25. Zimosmet'

Dnes jsem dorazil do Danghanu. Vydávám se za učence jménem Sorel, který pátrá po informacích o zdejším podzemí. Jako důvod jsem uvedl bádání, ale jde o něco docela jiného. Ptal jsem se starosty, jestli se nedochovali nějaké písemnosti, ale nic nevěděl, jen mě odkázal na jistého Gilmera, elfího starce, který si lecos pamatoval a uměl vyprávět, a také na místního kronikáře Halfu. Ti mi pak až do noci vyprávěli místní povídačky.

27. Zimosmet'

Gilmer mě zavedl ke skalám, kde mi ukázal zavalený vstup do podzemí. Čas nepoužívání se již na něm notně podepsal a bez Gilmera bych pravděpodobně nebyl vůbec schopen ho najít. Ale když vím přesně kde je, nebude snad problém prokopat se dovnitř.

30. Zimosmet'

Dosud jsem marně přemýšlel o tom, jak získávat zásoby, až budu nastěhován v podzemí. Nechci, aby skřeti zbytečně kradli a upoutávali tak na sebe pozornost. Až dnes jsem našel v kronice záznam o skřeti rodině, která měla statek poblíž vesnice, ale před zhruba třiceti lety všichni umřeli při epidemii

chřipky. Vyberu tedy ze své tlupy několik lépe vypadajících skřetů, a ti se pak budou vydávat za jejich příbuzné, kteří se chtějí usídlit v kraji a žít se lovem. Pokud je vesničané přijmou, budu moct bez problémů nakupovat všechny zásoby.

1. Hodovan

Opustil jsem Danghan a vrátil jsem se do města, kde jsem ještě chtěl prostudovat nějaké spisy. Skřeti dostali jasné instrukce, ale práce na obnovení podzemních šachet budou nespíš trvat ještě dlouho.

7. Hodovan

Pětici skřetů se podařilo získat důvěru vesničanů, přesně tak jak jsem jim nařídil. Vydávají se za lovce. Ve vesnici se jim podařilo nakoupit všechny potřebné zásoby na kopání. Práce mohou začít.

19. Chladen

Konečně jsem se mohl nastěhovat do podzemí u Danghanu. Všchny práce jsou již hotové, zbývá nastěhovat mé osobní věci a zařídít pracovnu. A také samozřejmě řádně připravit oltář. To je nejdůležitější. Při obřadu nesmí dojít k žádné chybě.

3. Jarn

Mým skřetům se podařilo chytit starého elfa Gilmera. Konečně jsem si mohl ozkoušet své vědomosti v praxi. Obřad proběhl perfektně. První pokus rozhodně vyšel na výbornou, lepší začátek jsem si ani nemohl přát. A navíc, pokud by v budoucnu někoho napadlo pátrat ve starém podzemí, nebude nikoho, kdo by o jeho umístění věděl. Vchod jsme dobře zamaskovali a těžko se někomu podaří nalézt cestu. Mrtvolu zítra nechají skřeti roztrhanou v lese. Bude to vypadat jako dílo nějaké šelmy.

20. Jarn

V okolních lesích se pohybuje spousta loupežníků, vesměs v malých tlupách, takže pro mé skřety není problém je pochytat. S prvním z nich jsem dnes provedl obřad. Žádné problémy, všechno jde tak, jak jsem si představoval.

2. Dešten

Dnes v noci jsem pronikl do jedné usedlosti v Danghanu. Měl jsem zjištěno, že tam žijí dva malí chlápci. Chtěl jsem vyzkoušet, nakolik se děti hodí jako oběti k mým pokusům. Když už jsem byl v domě, napadlo mě, že bych mohl zkusit provést obřad v provizorních podmínkách. Jejich sklep byl jako dělaný pro podobné příležitosti, proto jsem tam mladšího chlapce hned použil. Vše proběhlo v pořádku, ačkoliv jsem místy měl pocit mírného mrazení v zádech. Přece jen, s démony není lehké

*když pod horskými štíty v stráni
já užřela jsem svojí lásky stín
byl schoulený a hlasem prosebným
mé jméno volal, volal Marraiah
a z jeho očí číšel prostý strach*

*Ó, milovaný statný Krathachu
proč oblékáš své tělo do nachu
a proč se kabátec tvůj blyštít
není to snad krev, co prýští?
Proč ve tvé hrudi zeje roklna?
Ta rudá skvrna nejspíš není od vína
a třpyt ten zračí cosi zlověstného
stín osudu, já hloupá služka jeho
jsem netušíc se stala vlastní lásky vrahem
když cudnost sama v těle nahém
vstříc záhubě tě posílala
a pro jiné se tebe vzdala
Hej, pověz, nač tvá vlídná líc
žlutou barvou voskovic
a v krůpějích, jež žárem kanou
slábné dech, mne, růži planou
na troud páli žhavé slzy
milý můj, mne tolik mrzí
že pro jiné štěstí sice
já zradila tě, nevěrnice
Odpusť, odpusť, láska moje
trápím se a mám ten dojem
že jen já bych měla zemřít snad
a ty mé tělo něžně pochovat*

*Milá má, je příliš pozdě lkát
a nerozum se žalem utýrat
kdo uhlídá, co všechno kdy se stane
když sudbou už je dávno předem dané
co má se státi, drahá Marraiah
Ač mozek můj se koupe v mrákotách
já nemám vůbec ze své smrti obavy
let proměnil se na pád střemhlavý
a pod náhle ochablými perutěmi
vzduch protlíná, já váben těmi
z nejsmutnějších přízraků
teď zvolna kráčím k soumraku
své duše, duše bolavé
Však na svůj skon jsem připraven
a tobě láska šeptám ve vší upřímnosti
že nevinen je člověk, co se zhostí
v dobré víře jiným pomáhat
a v tom není třeba nic si namalovat
A to je pravda vyřčená jen způli
vždyť já vstal k boji o své vlastní vůli
a v kruté řeži šlel nenávisť
co napekl jsem, musím do dna snísti
a v tom je pouze moje hořké prokletí
Tak vyprosti se z plytkých bludů zajetí
pohoupej mou hlavu v náruči*

*dívej se mi zpríma do očí
už mojí mysl obestírá mrak
jenž neúprosně zakaluje zrak
Hle, slábnu, vadnu, umírám
já nechci být v té chvíli sám*

*Vyhlasl jak světla jelena
či laně, která šípem skolena
mllá ukryla se v chladném stínu stromu
Jak strašně těžké uvěřit je tomu
že mrtev jsi a bez vlády
v mém srdci černé mokřady
se rozlily a tvorové z těch slatí
jsou vyčítky, jež neúprosně hatí
mou radost z války vyhrané
Dnes sama jsem svým tyranem
a v opaku i žebrák odsouzený
Už bytí pro mě nemá žádné ceny
přesto je mým trestem živořit
a hořký kalich pravdy do dna pít
To nejhorší je ortel mezi všemi
můj Khrathach, Khrathach milý už tu není
a já, ta bídná troska slavných dní
jsem nechťic pletla rubáš pohřební
Mám oči pavouka a sílu spárů
a tělo hrůzně neforemných tvarů
jež porostlé je strupy bradavic
Kde kdysi zela krásná dívčí líc
je krvelačná morda plná jedu
a boláků a hnisajících vředů
Ó, Khrathachu, když sama sebe vidím
tak stvůru tu až k smrti nenávidím*

IX. Zpěv Poutníka

*Vítej, vítej první paprsku
slunce, které bránu rozbřesku
tvým zlatým klíčem něžně odemýká
Jsi neskonalým štěstím pro poutníka
jenž probděl jednu z nejstrašnějších nocí
cos svírá mne, ten prapodivný pocit
má v sobě pachut' tuchy dění zlého
sálá z těla stromu, z kůry jeho
snad z útrob země skrz kořeny vzlíná
a divnou píseň vrzá meluzína
co v koruně se listům proplétá
Ta obří rostlina je nejspíš zakletá
snad skrývá jakés prapodivné taje
a se mnou jako s loutkou si tu hraje
s mými nervy, vlákný života
cuchá je a jitrí, skoro ta
potměšilá ovětvená dřevina
mi připomíná tvora s očima
a v nepěkném to žertu ze všech sil
mě dnešní noci řádně vystrašil*

druhejch lovců a tvrdili, že jeden z nich je vlkodlak. Podářilo se je přesvědčit až když se dotkli stříbra. Ale evidentně tu už vládne hysterie, těch mrtvol nebylo přec jen málo. Důležité ale je, co nám řekl ten lovec, údajný vlkodlak. Místní hrobník prý vykopává mrtvolu a nějakí lidé si je odvázejí. Dělá to prý vždy při úplňku, což je shodou okolností zrovna dneska, takže bysme se tam mohli schovat a hlídat, jestli se něco podezřelého nebude dít. "Pravda", pokýval hlavou Kutouš, "Žádnou jinou stopu nemáme". "Zlochor pro. Jít na krchov".

Dobrodruzi leželi skryti mezi honosnými hrobkami a čekali. Co se bude v noci na hřbitově dít. Všichni předstírali, že se nebojí a možná to byla i pravda. Ale měli se bát víc. Vždyť jednomu z nich zbývá již necelý den života. Ale nepředbíhejme.

Čekali už dobré dvě hodiny, když zaslechli kroky. A blížily se přímo k nim. Nikdo ani nedutal. Postava už musela být nějaké dva sáhy od jejich úkrytu, když se ozvalo zavrzání branky a další kroky byly tišší až přestaly být slyšet docela. Po nějaké chvíli promluvil Nokturno: "Vešel do hrobky". "Co tam asi může dělat?". "Viděli jste ho někdo?". "Jak vidět, když být za rohem?". "Pudeme za nim, odtud neuteče".

Druzi se opatrně vyplížili z úkrytu a vešli to temné a nevlídné hrobky. Snažili se jít potichu, aby neznámého nevyplašili, ale dvěma krollům se to při nejlepší vůli nemohlo podařit; řinčení jejich zbrojí se v nočním tichu neslo ozvěnou těsnými prostory. Ale nikoho nevyplašili, hrobka totiž byla zcela prázdná.

"Kde být?", rozhlížel se po nevelké hrobce Zlochor. "Šel určitě sem?". "Kam jinam, dyk prošel těsně vedle nás". "Tady by mohly bejt tajný dveře", usoudil zcela správně Menhorian a začal proklepávat zdi. Zakrátko skutečně objevil tajnou chodbu mířící do temnoty. Druzi vešli a zakrátko už nebylo z hrobky vidět ni světlo pochodně. Jen tajné dveře zůstaly otevřeny, což se později ukázalo jako zásadní.

Chodba byla temná a dlouhá, ale nakonec se čtveřice dostala do nevelké místnůstky, v níž proudila podzemní říčka. Proti vchodu byla trojice rezatých mříží, za nimiž se černaly vězeňské kobky. Před mnoha lety zde snad byli drženi zajatci, ale dnes již jen několik starých kostí svědčilo o krutém osudu vězňů. Kromě několika kryv však nikdo nenaznačovalo přítomnost jakékoli osoby. Druzi se tedy opět pustili do prohledávání stěn. A opět měli štěstí. Odsouvací kamenná deska však dala i krollům řádně zabrat, už dlouhá léta ji nikdo nepoužil. Už to dávalo tušit, že se za ní nenecházela další cesta pronásledovaného, ale to dobrodruhům tak nevadilo. V tajné komůrce se totiž nacházelo

několik truhel plných zlaťáků. Kdysi to snad byla skryš lupičů, ale muselo to být hodně dávno, jelikož podle ražby byly nejmladší mince staré sedmdesát let. To ale nebránilo dobrodruhům strčit je do svých bezedných kapes.

Pak si druzi sedli a čekali. Na co čekali už se zřejmě nedozvíme, možná na spásný nápad, kam mohl pronásledovaný zmizet. A spásný nápad se po zhruba dvouhodinovém přemýšlení vylíhl v hlavě krolla Zlochora. Kroll vstal a šel se podívat k říčce, kde zkoumal dno. Po chvíli šátrání nahmátl řetěz, který zde byl upevněn a mizel v korytě po proudu. Jak správně usoudil do té doby dřímající Nokturno, další cesta vede podvodním tunelem. Druzi s pomocí řetězu bez větší námahy překonali několik sáhů vodní cesty a octli se v další temné místnosti. Zpoza rohu však vycházelo světlo a bylo slyšet nějaké rachotání a cinkání, které identifikoval kuchař Králík jako zvuk práce v kuchyni. Krollové tedy do předpokládané kuchyně vtrhli a pobili trojici skřetů, která tam připravovala jakousi nechutnou šlichtu. Kuchaři byli viditelně natolik překvapeni, že se nezmožili ani na volání o pomoc, nefku-li na výraznější odpor. Jejich umění už zůstane nedoceneno, neboť druzi se jejich břečky ani nedotkli, dokonce ani krollové.

"Tak tady žijí skřeti?", uplivil si s odporem Kutouš. "Tím se ale nic nevysvětluje", poškrábal se Menhorian na bradě, "Skřeti nemohli způsobit ta prokletí, které pronásledují vesničany. Leda že by byli pouhými služebníky...". "Vysvětlit nevysvětlit, pobít", oznámil svůj názor Zlochor. "Prozkoumáme to dál, ale opatrně, mohlo by jich tu být víc", varoval Králík. A tak druzi opustili kuchyň a vydali se na průzkum temných chodeb.

Po několika krocích dolehl k družině hluk známý spíše v pohostinských zařízeních, než v podzemí. Nebylo pochyb, že v některé z okolních místností se někdo dobře baví, podle hrdelního přízvuku nejspíš skřeti nebo něco podobného. Dobrodruzi však minuli obydlíe prostory a došli do temných a zjevně neobývaných míst starých dolů. Místo aby udělili do bavicích se a tudíž nepřipravených skřetů, důsledně prozkoumali bývalé trpasličí šachty obývané maximálně kryсами. Nakonec našli vstup do dolů, kde bez problémů zlikvidovali překvapenou skřetí hlídku, která pokud očekávala útok, tak z úplně opačné strany. Druzi unavení prolézáním důlních chodeb a šachet pak opustili podzemí a v čerstvé trávě si dopřáli odpočinku.

Na rozdíl od dobrodruhů však skřeti skrytí v dolech nezaháleli. Když zjistili, že byli přepadeni, uschovali kofalku a připravili se k obraně před nepřítelem, který se jistě vrátí. A po několika hodinách se dočkali.

*Když opouštím tě, v časech odloučení
jsi jediným mým sluncem, světlem denním
a pro chvíli s tebou, pouhou jedinou
já stala bych se šedou horninou
bych u tvých nohou mohla tiše dlít
a samou něhou v prach se rozdrolit
Pro pouhopouhý jeden den
v tvém náručí bych návdavkem
se být svého klidně vzdala
a s láskou v srdci spokojeně umírala
Však, Khrathachu, můj muži milovaný
čas je pro nás zrádce hořkoslaným
a nad ním moje vláda nestačí
i kdyby snad kdos sebevice chytračil
jej neobloudí žádnou písní medovou
a marná snaha stala by se záhubou
smělci, jeho bláhovému snažení
čas nikdy nikde nikdo nezmění
A tak dál ti budu čečhat vlasy
a sčítat stříbro, jehož jistě asi
bude požehnaně čím dál víc
má tvář je stejná, tvoji líca
však postupně jak léta jdou
brázdí vráska za vráskou
Až zestárneš, v té nejkrásnější chvíli
já budu s tebou, Khrathachu, můj milý
a dlaní svou, až ztuhneš ti dech
tě něžně budu viskat ve vlasech
až smrti lože, byvše kolébkou
tě ukolébá, drahý, před cestou
zlou nekonečnou duchů pustinou
pak provázej tě píseň o nás dvou*

*Však, Khrathachu, není proč rozjímat
a v předuše zlé příliš časně lkát
dnes silný jsi a plný života
krev v žilách tepe, rychle klokotá
Dnes chvátám k tobě v jiné podobě
jsem dvojí dívkou v jedné osobě
toť osud můj, že jeden den tě laská
tvá Marraiah, někdo navoucí láska
den druhý coby al-mairroská víla
k angwarrskému lidu bývám milá
Hleď, nad kotlinou rudý obzor vrěly
tožablesky jsou jisker od čepelí
tam vzplála bitva, bitva syrová
a údy věrných jsou jak z olova
teď mě nářkem, zařikáním vzývají
každou chvíli v tuctech mužů zmírají
Proč bláhově si hlupci myslí snad
že v moci mé je učiniti zvrát?
Však jaký by byl člověk bez naděje
a bez víry, vždyť jedině, co v těžkých dobách hřeje
je vědomí, že někdo srdci blízký
dlí při tobě a není jenom slizký
úskočný a šupinatý had*

a já je nesmím nechat snadno umírat!

*Hej, Khrathachu, tys jediný té moci
být rozumem a silou ku pomoci
angwarrskému králi, jeho voji
at mubarrathšit žoldáci se bojí
a jmou se vojska zpátky stahovat
Kde vzali vašeň kraj můj plundrovat
a zbídačovat jeho hrdé syny?
Už nešhala bych z ramen bříměl viny
bych nečinně zlé zvlí přehlížela
a místo skutku teskně písně pěla
Tys, milý můj, dnes jediný té síly
ten výběr vsutku není nahodilý
vstaň, oblékni své tělo do šupin
jež zrozeny kdys v žáru kovadlin
pod kladivy dávných mistrů oceli
se zkalily a vodou zmatněly
Zde přilbici a štít ti k nohám skládám
a čepel stříbrem popelavá
je nejceňnějším z přinášených darů
má ostrý břit co nejjemnějších tvarů
a v srdci meče kouzlem spoutaná
spí síla zakletého démona
Až uzraje a přijde vhodný čas
z lůžka pochvy skvostnou čepel tas
ať roztančí se Beriondskou plání
ten meč je vsutku strašnou zbraní
Jdi, Khrathachu, jen pospěš do té vřavy
a rubej, stínej mubarrathské hlavy
já kroužit budu v těle havrana
a roztáhnou svá křídla ochranná
až krvavá ti půjde od úst pěna
Navždy budu naší lásce věrná
navždy budu při tobě jen stát
a pot ti z čela něžně utírat!*

VII. Zpěv vítězné bitvy

*Hej, vojvodo, náš ctěný pane
ač vojsko k smrti utahané
přesto žádný nešel spát
chcem veselit se, radovat
dnes všechny krásné markytány
jsou svým rekům odevzdány
kde chtěl bys hledat lásky víc
než u angwarrských krasavic?
Zaseďni, náš mocný pane
ohně slávy jasně plane
je čas jásat, hlaholit
a do rozbřesku víno pít!
A opěvovat krásnou zemi
již nedávno, jsa odsouzeni
jsme v krvi mohli pochovat
Bud' sláva tobě tisíckrát!*

ten osoba?". "Našli jsme akorát skřety, tady jsme to prohledali a nikde nikdo".

Zlochor byl nakonec dobrodruhy vyvlečen z podzemí, kde se setkal se svými druhy, Králíkem a Menhorianem, tajemná postava v plášti, která mu způsobila tolik bolesti, však nalezena nebyla. S hlubokými ranami na duši i na těle družina odjela pryč z prokletého místa, a zanechala vesnici Danghan jejímu truchlivému osudu.

13. Předradostiny

Ti blázni se vážně nikdy nepoučí. Skřeti chytili další dívku, která byla na malinách a provedl jsem s ní obřad. Tentokrát šlo všechno hladce, ale nesmím podlehnout uspokojení. Práce bude ještě dost.

14. Předradostiny

Stala se strašná věc. Někdo pronikl do mého podzemí. Hlídku u vstupu do skal byla zmasakrována, a také několik skřetů v kuchyni. Nařídil jsem všechno prohledat, ale nikoho jsme nenašli, zřejmě vetfelci opustili podzemí. To bylo naše štěstí, protože většina skřetů byla opilá v nálevně nebo spala. Nařídil jsem pohotovost a podnikl některá obranná opatření, takže jestli se vrátí, budeme připraveni.

15. Předradostiny

Je konec. Ti vetfelci se vrátili. Byli jsme sice připraveni a podařilo se nám je porazit, ale způsobili velké ztráty. A než se mí vojáci stačili vzpamatovat, přišli jim posily. Teď jsou všichni mí skřeti nejspíš mrtví, já unikl do svých tajných chodeb a pak je zablokoval. Jsem v bezpečí, ale můj těžce budovaný záměr musím odložit. Ale já si seženu nové služebníky a najdu si nové místo ke svému pokusům. Však všichni ještě poznají můj sílu.

Mýtus o Khrathachově skonu

Podle vyprávění tuláka Izmaila v salienké útulně roku 1046 sepsal Klabzej Myšilov

I. Zpěv Větru

*Z pampelišky pozdní bílé chmýří
vzhůru, pak zas dolů vzduchem víří
hned s bravurností odvážného smělce
tančí, metá kotrmelce
tak zdá se snad, že vzduchoplavcův um
je nebezpečný holý nerozum*

*však já jen vím, že kousky střemhlavě
jsou z mojí vůle, mým jsou rozmarem
a piruety pouhé útěky
před mými políčky a doteky
jsi jen mou hrou, houpy hou
teď dlaně mě tě pohoupou
Jsem Vít z plání, bílých mraků pán
již před zrozením světa povolán
co strážce příběhů a zkazek starých
do konce věků v úschovu mi daných
jen v mých jsou písničkách, zpěvech zvonivých
v zelenavých stromů kadeřích
Tak dosti her a bezbřehého vlání
již Slunce rudé ku spánku se sklání
a já tebe, chmýrku bělavý
zas sfouknu zpátky do trávy*

*Hle, poutníka, jak znaven nohy vláčí
širák, šat i čelo potem smáčí
a krůpěje jak stružky prosolené
mu stékají po tváři neholené
však tulák ten, když v dálce Slunce padá
pod košatým stromem kosti skládá
teď sedl si a opřel o svou hůl
do věchýtku jiskru vykřísnul
a plamínky jak rudý závoj víly
se po dřevěných třískách roztančily
Tu sloupec dýmu z ohně, co se vzňal
mě někde uvnitř chřípí zašimral
a já, Pán Větru, slétl k němu shůry
bych zaženal zlé černé noční můry
když muž ten rázem v půlce konu
usnul, nevíte se tomu
tak utmáčen, krácel celý den
objal ho, když roztáh křídla sen
A co já, co bude s mojí hrou?
Mám zůstat nebo vái si oblohou?
Houpy hou, houpy hou
dnes budu tvojí peřinou
a pošeptám ti do sna zrcadlení
odlesk střípků dávných dění
kéž příběh ten, co v noci řeknu ti
nezpřetrhá nitku usnutí*

II. Zpěv o Berennoru

*Byly dny, co tonou hloubce času
a není, kdo by opsal jejich krásu
i smutek, který v dobách těch se skrýval
ani já už nejsem, kým jsem býval
ty časy leží kdesi u dna zapomnění
vadnou, umírají v rozkladu a tlení
a někde shůry sedá na ně popel, prach
Smrt vlastní cítit, vnímat její pach
a přítom žítí v jejím objetí
je nejstrašnější ze všech zajetí*

*snad proto, když vím, že tam někde jsou
rád sfouknu dechem vrstvu prachovou
a převelyprávím aspoň jejich obrazy
když nemohu je znovu odít do krásy
ta slova, pane, pro tvé uši jsou
ať pochopíš, než navždy zahynou
teď přenesme se zpátky do těch dní
než na východě den se rozední*

*Zas věčný pastýř červánky své shání
po nekonečně tmavomodré pláni
a za obzor své skvostné stádo zahání
někde v dálce zvoní klekání
to na zemi, pod nebeskými pastvinami
kraj zpívá, sladce voní malinami
a ukládá se zvolna k spánku
zahalený do červánků
ten střípek světa, krásný Berennor
konejšný v líně Grullských hor
je nejmilejší ze všech světa potěšení
zde každý snad by našel zalíbení
Ty širé louky obsypané květy
strmě stráně pod horskými hřbety
a hlahol čiré vody burácivé
řeky, jež tu po staletí plyne
by zanedlouho snoubila se s mořem
Berennor je hrdý, nepokojen
o jeho slávě štěbetají ptáci
když zobáky si v chladné vodě smáčí
křik racků, racků bělavých
je šťastným smíchem dětí tvých
ó Berennore, chtěl bych dlít
navždy ve tvém objetí*

*Však co to dím, to nejsou ovce zvonce
ten divný zvuk spíš věští špatné konce
a zprvu něžně klekání cinkání
sílí, zní snad jako zbrání kování
hlasy polnic dují jako divé
hrůzy bitvy příští halí zemi stínem
a červánky, jak bláhově se zdály být
jsou odlesk ohňů, ohňů válečných
v nichž kováři už kalí meče
kouř se valí, zvolna teče
do údolí mezi stany
co z nebe zdály se být květinami
a Grullduina, ta stará klidná řeka
pod náparem lodic smutně heká
zlostně dme se pěnívými vlnami
břehy zkrápí hněvu slzami
plaší hejna racků chechtavých
kdo ví, kam se poděl jejich smích
vždyť krákání, to spíše podobá se
krkavcům a orlosupí rase
ti mrchožrouti černí čekají
na hostinu, tučnou snídání*

*a místo malin sladkých nejraděj
potěšit je nebožtíků beznaděj
až sklouznu letem vcelku nevinně
ku zkrvavené tiché bažině
Ó Berennore, pro tvůj vznosný šat
dnes v noci bude se tu umírat!*

III. Zpěv o Pavouku

*Jak neúnavně pavouk přede síť
vlákno k předešlému vláknu lepí, byl
v osidlech svých lapil by se sám,
tvor tím jen zřídka bývá zaduman
a do úmoru v z pavučiny šat
jenž pilný krejčík rozhodl se tkát
dál snove lesklou nitku za nití
tu lemtý dotek luny vysvítí
na stovky tónů barvy stříbrné
až oko sovy bázní ustrne
a v machu křídel nočních ptáků rek
z dna hrdla vydá zajímavý skřek
a v temné hrůze plaše odletí
to není pavouk, to je Prokletí!
A skutečně, když podíváš se blíž
tak vlastním očím ani nevěříš
Ó, jak hnusný je ten tvor a starý
jak kostnaté měčkazonosné spáry
a oči, oči zvířecí
čpí pohledem tak smrtícím
že nad tou hrůzou tají se až dech
V lepkavých svých řitních rodidlech
hněte další lesklou hroudou slizu
jej vypouští jak strom, když roní mizu
a jimi tmelí v síti nová oka
znát tohle dřív, tak dal bych na proroka
snad by kdos dřívě zardousil tu stivuru
však netvor žije, nezná noční můru
Jak mistrně se síť proplétá
zlý tkalcovského stavu poeta
by dokončil dřív než se rozední
svůj další nový rubáš pohřební*

IV. Zpěv o bitvě

*Hle, šerí se a noci ztěžklý baldachýn
kraj přikryje a obejmje se s ním
já v tmenech odhodlaný musím pevně stát
(ač chtěl bych spíše ženské retы zulíbat)
bych nebyl otrok spoután zraedy obručí
a děti mé, jsouc v cizím hnusném područí
se nemusely s nárkem v bídě ptát
proč jejich otec jal se plaše utkat
Já, Berenhold, tu stojím v spravedlivé zlobě
že mubarrathská lúza touží po porobě
což netuší, že budou praštet kosti
a neupustí od té nebetýčné troulalosti*